

berg öfter". Die opmerking schreef hij echter reeds in 1889, zoodat „früher" al heel lang geleden is! Hij kon aan deze opmerking geen enkele vangst van meer recenten datum toevoegen, wat in overeenstemming is met onze ervaring, dat *levana* bij Epen, nu een der rijkste vindplaatsen, vroeger volkomen ontbrak. De fauna van Krefeld en omgeving (1930) wist slechts een oude vangst te vermelden. Doch in 1934 werden verschillende exx. van de voorgaarsgeneratie opgemerkt, in 1935 zelfs van beide generaties (1e supplement, 1936). Daarentegen wordt in het 2e supplement van 1942 de soort niet genoemd.

Araschnia levana is bij haar verspreiding in hoofdzaak gebonden aan boschachtige terreinen. Duidelijk blijkt dit in den zuidoosthoek van Limburg, waar De l n o y e niettegenstaande al zijn speuren geen enkel ex. buiten het gebied van Epen-Mechelen-Lemiers-Vaals kon ontdekken (maar is het mooie boschrandje bij Niswijle al onderzocht?), terwijl een poging tot inburgering bij Sittard mislukte. In dit biotoop concentreert zich de soort dan weer op plaatsen, waar bloeiende honingbloemen voorkomen (zoals schermbloemen, valeriaan, bramen, marjolein). Toch is *levana* ook weer niet al te streng aan dergelijke terreinen gebonden, getuige de vindplaats Schin op Geul, waar de dieren op open terrein bij het station rondvlogen, terwijl ook bij Neerwetten één legsel gevonden werd op een zonnige plaats, waar geen bosch in de buurt was.

Natuurlijk moeten we *levana* ook in de toekomst opmerkzaam blijven gadeslaan. Zal de vlinder zich kunnen handhaven of zelfs zijn areaal nog uitbreiden of zal hij weer uit onze fauna verdwijnen en de groote zeldzaamheid worden, die hij vroeger was? Ik verzoek daarom allen die de soort goed kennen en zich voor het vraagstuk interesseeren, mij geregeld hun bevindingen te willen mededeelen, ook, als deze negatief zijn. Uit een volgend artikel blijkt wel, hoeveel met samenwerking te bereiken is. Ik hoop dan de binnengekomen gegevens van tijd tot tijd in het Maandblad te publiceeren. Ik houd mij ook zeer aanbevolen voor mededeeling van waarnemingen, verricht in 1945 of vroeger, en niet vermeld in mijn tweede artikel, dat in de volgende aflevering van het Maandblad zal verschijnen; voor bijzonderheden over de terreinen waar de vlinder vliegt, en over de groei-

plaatsen der brandnetels waarop de rupsen gevonden worden (schaduw of volle zon). Adres: Oude IJsselstraat 12 III, Amsterdam Z.

Ten slotte dank ik allen, die mij hun medewerking verleenden: Mej. Dr. W. van de Geyn (Maastricht) en de heeren H. Landsman (Rotterdam), Dr. C. O. van Regteren Altena (Leiden) en G. van Rossem (Wageningen), die inlichtingen over de aan hun zorgen toevertrouwde collecties verschaften, en de enthousiaste verzamelaars, wier namen alle in mijn tweede artikel vermeld zullen worden.

MEIDOORNHEGGEN

In mijn artikel over Verdwijnende Cultuurplanten in het vorige Maandbladnummer, sprak ik speciaal over meidoornheggen.

De onderstaande photo toont een gesnoeide heg uit Wolfshaag bij Vaals.

In „Folkloristische aantekeningen" van Alfons Theunissen staan de volgende Limburgsche gezegden, waarin van meidoorn sprake is:

Hee geit veur h'm door 'n dorehek.
Dêe zelf achter de hek gezèete hêet,
geit dao auch onger zeuke.

De man waor zo blind, dat hee
a kaaf peunde door ein dorehek,
en meinde dat 't e vroumes waor.

A. DE WEVER
(Nuth).